

Ik houd de punt van mijn sjaal, gedrenkt in sandelhoutolie, onder mijn neus om de stank van urine en uitwerpselen te maskeren. Mijn blote voeten, normaal rood van de henna en tot in de puntjes verzorgd, voelen koud tegen de vieze, vochtige tegels. Een rilling van walging trekt door me heen. Gelukkig heb ik geen tijd om stil te staan bij wat er aan mijn voetzolen blijft kleven. Dit is mijn enige kans om er een einde aan te maken, en die zal ik benutten.

Het bord met rijst en linzen in mijn hand ruikt niet zoals het hoort: kruidig en een beetje zoet. Nee, dit ruikt muf en lichtzuur. Bij elke stap doe ik alsof ik belletjes om mijn enkels hoor rinkelen, alsof dit niets anders is dan een optreden bij de tempel. In mijn geestesoog draag ik geen vieze lompen om niet op te vallen en deze baan te bemachtigen. Mijn haar zit niet ongekamd in een slordige knot op mijn achterhoofd. In plaats daarvan draag ik een prachtige rood-witte sari met een gouden riem om mijn middel, en mijn haar hangt in een lange vlecht over mijn schouder, vol jasmijnbloemen en sieraden.

Ik sla de hoek om naar een nog langere gang dan de vorige, geflankeerd door gesloten houten deuren met doorgeefluikjes. Het is de laatste deur aan de rechterzijde, dat heeft de cipier me verteld voordat ik hem verwende met mijn zelfgemaakte laddoos. Niemand kan die mierzoete lekkernij weerstaan; hij at ze achter elkaar op.

Plotseling hoest er iemand. Het geluid kwam uit de laatste cel. Zij was het. Er schijnt licht door het luikje, wat betekent dat het al openstaat. Haar overrompelen door het onverwachts open te trekken zit er dus niet in. Dat geeft niet, na vandaag ben ik bevrijd. Geruisloos stap ik dichterbij. Naast haar deur blijf ik staan en sluit mijn ogen. Ik had me voorgenomen om kalm te blijven, maar nu vreten de zenuwen me op.

'Blijf je daar staan of laat je jezelf nog zien?'

Mijn ogen schieten open. Heeft ze me gehoord?

'Ik kan je ruiken,' zegt ze, alsof ze mijn gedachten kan lezen. 'Geloof me, na een tijdlang opgesloten in een hok vol pis en stront, kan je zelfs de geur van een anijszaadje opmerken.'

Ik slik en kijk naar het eten dat eruitziet alsof het beter in een po dan op een bord thuis hoort. Met mijn rug tegen de muur haal ik diep adem, waarbij de

verborgen dolk tussen mijn schouderbladen tegen mijn huid drukt. Dan blaas ik alle lucht uit mijn longen en stap voor het luikje, waar ik het bord met een trillende hand op neerzet. Ineens grijpt ze mijn pols stevig vast, rukt het bord weg en kijkt in mijn ogen. Over haar wang loopt een lang litteken. Van schrik kan ik niets anders dan terug staren. Gelukkig heb ik vanmorgen een zwarte stip op mijn voorhoofd geplaatst; die tikka beschermt me. Dan laat ze me los en loopt haar cel door. Haar krullen zijn net zo lang als de mijne. Ze draagt een kohlzwarte tuniek en een donkerbruine broek. Om haar heupen hangt een leren riem met daaraan lege lussen, waar eerder sabels en dolken in hingen. Ze neemt plaats op een kruk bij het raam en staart naar buiten. Haar schip en bemanning wachten ongetwijfeld daar ergens. Het eten laat ze onaangeroerd staan.

Zou ze me herkend hebben? Onmogelijk. Ze heeft me voor het laatst gezien toen ik een peuter was. Ik kan de kus op mijn voorhoofd nog voelen, voordat ze bij me vandaan liep. Dit gaat niet zoals ik gepland had; ik zou kalm blijven en haar op haar plek zetten voordat het te laat is, maar nu zijn mijn gedachten troebel.

'Ga je je eten niet opeten?' vraag ik. 'Als ik me niet vergis, zou het zo je laatste maal kunnen zijn.'

Ze snuift en kijkt me aan. 'Dat is geen eten. Dat is afval.'

Ik bal mijn vuisten. 'Jij gooit alles gemakkelijk weg, hè? Alsof het afval is.'

Ze knijpt haar ogen samen en staart dan weer naar buiten.

'Geloof me, kind, niets aan wat ik doe of heb gedaan in mijn leven is gemakkelijk.'

Kind. Het woord echoot tussen mijn slapen.

'Ik weet heus wel wie je bent,' zegt ze plotseling.

Mijn ogen schieten naar de hare. Ik zet een stap naar achteren en trek de dolk tussen mijn schouderbladen vandaan. Het liefst druk ik hem tegen haar keel en kijk toe hoe ze voor eens in haar leven angst toont.

'Ik weet dat je mij haat en verwijt dat ik je heb achtergelaten. Daar heb je alle recht toe.'

Ik druk mijn kaken stevig op elkaar. 'Jij hoeft mij niet te vertellen waar ik recht toe heb.'

'Dat je hierbinnen bent gekomen bewijst hoeveel je op mij lijkt.' Haar blik verzacht terwijl ze naar me kijkt. 'Je baba en ik moesten kiezen; strijden voor een rijk waarin jij vrij kon leven, of hopen dat een ander het voor ons deed. Om jou alles te geven, heb ik al wat mij lief was opgegeven.'

Mijn ademhaling stopt. Ze heeft dezelfde blik in haar ogen als de dag dat ze me achterliet.

'En nu zit je hier, wachtend op de dood.'

Ze glimlacht. 'Ik wacht inderdaad, maar niet op de dood.'

'Verwacht je dat iemand je komt redden?'

Ze knikt. 'Er is altijd iemand die ons helpt in de strijd voor rechtvaardigheid.'

Plotseling hoor ik voetstappen op de gang. Een cipier schreeuwt tegen een gevangene en loopt daarna tot mijn opluchting weer weg.

Ik draai de dolk rond in mijn palm, voel het koude staal tegen mijn huid. Dan leg ik hem op het doorgeefluik. De sleutels - die ik had gestolen van de cipier toen hij bezweek aan mijn gedrogeerde laddoos - volgen glijdend uit mijn mouw. Even twijfel ik, maar dan klinken er opnieuw voetstappen.

'Jij gaf me het leven en verder niets. Nu geef ik jou hetzelfde.'

Dan draai ik me om en verdwijn.